AKBABA

— Haminneee!.. Baaak, bir küçük şişe..
— Kız, birdenbire söyleme.. Zeytinyağ
ise vallahi bayılırım!

ALAYLAR

KODEKS KOMİSYONUNDA

Sevgili okuyucularım, başlığa bakıp Sanfransisko konferansındaki sayısız komisyonların birinden bahsedeceğim sanmasınlar. Bu komisyon İstanbul İl Sağlık müdürlüğünde kuruldu. Beş yılda bir toplanıp ilâçları düzenler ve bir rehber meydana getirir.

Komisyonun sevimli Başkanı (bir hekimden ziyade bir meleğe benziyen) Âkil Muhtar hoca beni gülerek karşıladı:

— Gene mi sen? Aramıza karışır, sonra bizi alaya alırsın! Kuzum, ortalık birbirine girerken başka gülecek muvzu mu kalmadı da ikide bir gelip hekimleri, eczacıları buluyorsun?

— Üstadım, bugünkü hekimliğin ve eczacılığın pek de öyle gülünecek bir halde olmadığını bendeniz de kabul ederim. Ancak her işin başı sağlık olduğu için ilâç meselesi okuyucuları ilgilendirir diye düşündüm...

İster istemez toplantıya iştirakime razı oldu. Komisyon üyeleri arasında tanınmış ecza lâboratuvarı sahiplerinden ve eski İspençiyarî hocası Bay Mustafa Nevzad, Eczacılar Birliğinden dört delege, üniversiteden bir delege, tıbbî ecza ithalâtçılarından Bayer mümessili doktor Feridun Frik ilâ... hazırdı. Başkan yoklama yaptı:

— Muhiddin Kansuk..

— Namevcut!

Salonu soğuk bir sükût kapladı. Herkes önüne bakıyordu. Âkil Muhtar masum bir neşeyle sordu:

— Bu arkadaşımız rahatsız mı? Niye gelmedi?

Doktor Feridun Frik direk direk seslendi:

— Kinin saklamaktan tutuldu da ondan.. Kendisine yüz kere nasihat ettim, Alman ilâçlarile hiçbir prodüksiyon rekabet edemez diye, gene dinlemeyip istifçiliğe kalktı. Halbuki Alman...

Âkil Muhtar gülerek doktorun sözünü kesti:

— Kuzum Feridun, ticaret odasında değiliz, reklâmı bırak. Alman ilâcı, Alman ilâcı... Ne oluyor yani? Unutma:

Kelin medârı olsa başında saç biterdi!

Ve üstat eliyle çıplak başını sıvadı. Yoklamadan sonra 1945 kodeksinin hazırlanma şekli üzerinde görüşüldü. Âkil Muhtar:

— Bana kalırsa işin en pratik tarafı eski kodeksde bulunmayan ilâçları rehbere ilâve etmektir.

Dedi. Fakat tıbbî müstahzarat lâboratuvarı sahibi İdris Yaybulak itiraz etti:

— Üstadım, birçok ilâçların artık pabuçları dama atılmıştır. Meselâ...

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDAREHANE

İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon : 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için: Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere: Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

17 Mayıs, 1945 Perşembe

Sayı: 60

20 Kuruş

— Harb sonu iktısadiyatına hazırlanıyormuşuz...
— Yaaa... Harb iktısadiyatına hazırlanmaktan vazgeçildi demek!

Reis, hemen Bay İdrisin sözünü kesti:

— Bu noktayı sonra konuşuruz... Zira...

Mânalı bir öksürükle sustu...

Türkiye eczanesi sahibi Arif Neşet yerinden seslendi:

— Aramızda bir gazeteci var, değil mi üstadım?.. Aldırmayın, onlar da şimdi elimizde... Sabahtan akşama kadar: «Şu ilâç var mı? Bu ilâç var mı?» diye karşımızda boyun büküyorlar.

Bunun üzerine, reis Arif Neşetin teklifini reye koydu ve gizli kapaklı konuşmaya hacet olmadığı oy birliğiyle kabul edildi.

Bu aralık komisyon üyelerinden Kemal Rebul parmak kaldırdı:

— Sayın ve muhterem reisimiz! Hazır ilâç meseleleri konuşulurken şu noktayı nazarı dikkatinize arz etmek isterim: İlâçlarımızın ilân şeklinde reklâm kaidelerinden pek az istifade ediliyor. Bu gibi imkânlardan her eczacının faydalanması lâzım gelir. Farzedelim Beşir Kemalin bir nasır ilâcı var. Günün birinde bir şair çıkıp nasır hakkında bir şiir yazıyor, yazabiliyor, bir münekkid de bu şiiri methediyor. İşte size mükemmel bir reklâm. Beşir Kemalin nasır ilâcı satışı bu olaylardan sonra yüzde beş yüz artmıştır. Babıâli kaldırımlarında sürten irili ufaklı bir sürü şair var. Bunlara ilâçları metheder yollu şiir kitapları yazdırılsa, hem edebiyat âlemimizde hareket, hem de bizim kesemize bereket gelir!.

Kısa bir müzakereden sonra, İstanbul mecmuası müdürlüğüne müracaat edilmesine ve onların tavsiye edecekleri genç şairlere, inkıbaza, basura, uyuza dair şiirler yazdırılarak yerli ilâçlarımızın reklâm ettirilmesine ittifakla karar verildi.

Görünmeyen Adam

AKBABA

Yıl : 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Yusuf Ziya Ortaç Sayı : 60

VECİZE

Son yıllarda, vezin ve kafiye gibi, edebiyatın «emvali metruke» si arasına «vecize» de karıştı.

Fakat, hayretle görüyorum ki, sanatın reddettiği bu yazı cinsine ve bu cins yazıya, şimdi devlet âdetâ resmî bir rağbet göstermektedir.

Son örneklerini, belediyemizin Harbiye caddesinde açtığı yeşil tarhlarda görüyoruz. Küçük levhalar üstünde birer demet kelime:

Çiçek sevilir!
Çiçek neşe saçar!
Çiçek gönül açar!

Merak ediyorum, bu güzel, bu zarif, bu ince sözleri kim düşündü, kim buldu acaba?..

Yoksa belediyemiz, gizli bir müsabaka ile bu vecizeleri yeni şairlerimize mi yazdırdı?..

Geçen pazar, bu salgının yeni örneklerinden birkaç tanesini de Fatih güreş kulübünde okudum.

Fatih güreş kulübü deyince, hayalinizde olimpiyat direğine Türk bayrağını çektiren bazuların mermer sarayı canlanmasın... Bu, damında otlar bitmiş, loş, fakir bir medresedir!

Rütubetten koflaşmış ıslak duvarlarında, şu vecizeler sallanıyordu :

Temiz hava alınız!
Işığı seviniz!
Güneşe koşunuz!

Ne doğru, ne güzel, ne yerinde sözlerdi bunlar...

Ben de öyle yaptım ve hemen, kemiklerime kadar üşüyen vücudumu, bu küf kokulu medrese odasından, hızlı adımlarla dışarı attım: Havaya, ışığa, güneşe...

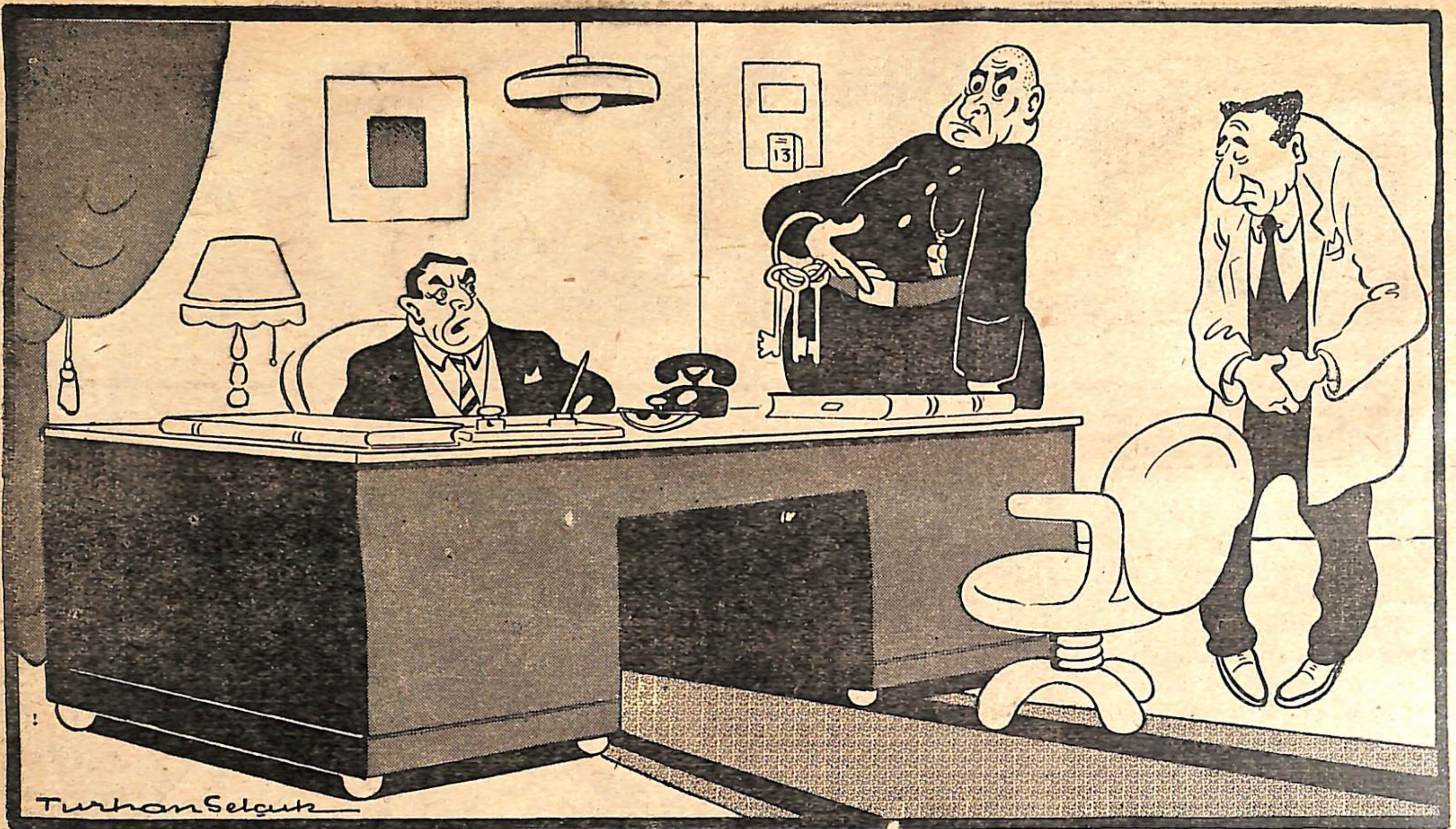
Ooohl.. Vecize ne güzel şeymiş!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gazetelerden : Hitler öldü!

Çemberlayn — Nasıl?.. Şu harbden vazgeç diye sana o kadar yalvarmamış mıydım?!..

Gardiyan — Efendim, bütün mahpuslar: "Biz namuslu insanlarız, bu ilâç vurguncusuyle bir koğuşta yatmayız!„ diyorlar..

İNGİLİZ-AMERİKAN ŞAKALARI

Amerikalıların Britanya adalarına çıktıklarındanberi geçen zaman üç seneyi aşıyor. Başlangıçta, âdeta sayılabilecek kadar az gelen Amerikalılar, harb kızıştıkça Britanyaya gönderdikleri askerlerinin adedini arttırmışlar, harb derdi içinde, kalabalık adalarında oraya buraya koşuşarak çalışan, didişen İngilizler yavaş yavaş bir kenara çekilerek bu yeni çeşit istilâyı seyre koyulmuşlardı.

Bu durum Churchill'in de bir nüktesine vesile olmuş ve Başbakan: «Eğer vaktile siz bize karşı ayaklanıp ta istiklâlinizi ilân etmeseydiniz, şimdi biz size karşı ayaklanır istiklâlimizi ilân ederdik!» demişti.

Geçen günler, aylar, yıllar, bir arada yaşamak, beraberce savaşmak zorunda kalan iki ayrı mizaçlı millet arasında karşılıklı dostça şakalara, takılmalara, alaylara yol açmıştır.

Amerikalıların İngilizlere nispetle bol para almaları, bol para sarfetmeleri, portakal gibi, çikolata gibi, İngilterede nadir bulunan gıda maddelerini bol bol yiyip ikram etmeleri, bu arada gene nadir ipekli çoraplarla, dudak boyalarile, genç İngiliz kızlarının gönüllerini çalmaları bu takılmaların başlıca mevzuudur.

Küçük bir İngiliz istasyonunda tren bekliyen Amerikan erinin hikâyesi bunun güzel bir misaldir: Tek hat üzerinde işliyen, ufacık lokomotifli, iki vagonlu tren istasyona geldiği zaman, hayal sukutuna uğrayan Amerikalı yanındaki yaşlı İngilize, istihfafla sormuş;

— Bu da ne?

— Beklediğiniz tren!

— Ay siz İngiltere'de buna tren mi diyorsunuz? Bilir misiniz Amerikada biz bunu ne yapardık?

— Emin değilim ama buradaki halinize bakarak tahmin edebilirim: Ya içmeğe çalışır yahut da dansa götürürdünüz!.»

***

Âdetler, gelenek diğer bir şaka mevzuudur. Meselâ, İngilizlerin tanımadıkları kimselerle konuşmamak itiyadı hoş bir hikâyeye vesile olmuştur:

İngilizlerin bu huyundan haberdar edilen bir Amerikan eri, yaşlı bir İngilizle paylaştığı bir kompartımanda seyahat zorunda kalınca, sükûtunu muhafaza ederek sakız çiğnemekle vakit geçirmeğe çalışmış. Aradan yarım saat geçince, yaşlı İngiliz Amerikalıya doğru eğilmiş:

— Boşuna zahmet ediyorsun evlât! demiş. Söylediğinin bir kelimesini bile anlamıyorum. Çünkü fena halde sağırım.

***

İki milletin harbde gösterdikleri yararlıklar ve birbirlerine nispetle kazanmak istedikleri şan ve şeref, bu harbin en hoş fıkralarını doğurmuştur. İngilizlerin bilhassa Normandiya cephesinde, başlangıçtaki yavaşlıkları karşısında Amerikalılar: «Harbin sonunda Ruslar Berline girecekler, biz Viyanayı alacağız, İngilizlerse Caen'ı çevirmeğe çalışacaklar» demişlerdi. Buna karşılık bilâkis Amerikalıların yavaşlığını iddia eden İngilizler 1942 baharında Avrupaya çıkartmanın şöyle yapılacağını anlatıyorlardı:

Evvelâ İngiliz filosu limanları bombardıman edecek, sonra piyadeler sahile çıkarılacak, daha sonra tanklar gelerek köprübaşları tahkim edilecek. Arkadan topçu bataryaları mevzie girerek uzak şehirleri bombardımana başlıyacak. Bundan sonra harekâtı yakından idare maksadile kurmay başkanlığı kıtaya yerleşecek, askerin ihtiyacını temin için Ordu-Bahriye Mağazaları açılacak, ziyaretçi yıldızların askeri eğlendirebilmesini sağlamak maksadile çatma sah-

neler kurulacak ve.. en nihayetinde Amerikalıların fedaî taburu gözükecek..»

***

İngiltereye gelen Amerikalı askerlerin harbde tecrübesizlikleri şu fıkraya vesile olmuştur:

«Çöl Zaferi filmi Londrada gösterildiği sırada üç Amerikalı er sinemaya girmişler. Biraz sonra birincisi «Betty Grable yok» diye kızarak çıkmış, El-Alemein barajına kadar tahammül eden ikincisini, batarya ateşi başlayınca, ateşin şiddeti yüzünden muvazenesini kaybettiği için sediye ile çıkarmışlar. Üçüncüsü sonuna kadar tahammül etmiş ve bu cesareti yüzünden bir madalya kazanmış!»

***

Amerikan ordusunda disiplin diğer ordularınkine hiç benzemez. Bunu dışarıdan bakanlar kolay kolay anlıyamadıkları için, disiplinsizliğe yorarlar.

Hoş fıkralardan birisi de buna misaldir:

«Bir Amerikan albayı İngiliz subay dostuna, birliğinde nihayet disiplin sağlamağa muvaffak olabildiğini anlatırken içeri bir Amerikan eri girer. Subayları selâmladıktan sonra:

— Albayım, der, bu akşam dansa gideceğim. Cîp otomobilinizi rica edecektim.

Albayın muvafakat cevabı üzerine er teşekkürle dışarı çıktıktan sonra, hayretten açılan ağzını kapatan İngiliz subayı:

— Bu mu? der, sağlamağa muvaffak olduğunuz disiplin?

— Tabiî.. Ne sanıyorsunuz ya? Bir ay evvel aynı er, izin istemeğe lüzum görmeden cîp'i alır giderdi!

İki taraf için söylenen hikâyeler, anlatılan fıkralar böyle uzayıp gidiyor. Fakat işin garibi, aslında, Amerikanlar için söylenen hikâyelerin Amerika'lılar tarafından, İngilizler için söylenenlerin de bizzat İngilizler tarafından uydurulduğudur!

Toplayan: T. Topaç

Yeni şair — Ben aruz bilmem, ben hece bilmem, ben kafiye bilmem, ben imlâ bilmem...

Dinleyici — Amma kıymetli genç ha, ne kadar çok şey bilmiyor!

— Altı aydır beni sevdiğini söylüyorsun.. Lâf!.. Hani, kimi vurdun? Kimi kesdin? Kimi öldürdün ?!..

NURULLA

AÇIK

Ken

Sayın Nurullah Ataç,

İnan bana, seni severim. Gençler gibi çıldırasıya değilse de, yaşlılar gibi eni konu severim. Bir konuşma dili tutturdun yazıyorsun. Ama ne de güzel yazıyorsun. Şimdi ben de alıştım o türlü yazmaya... Ne tatlı şeymiş meğer? Kurtulamıyorum bir türlü... Cümleler hep öyle ters ters geliyor. Fiiller baş tarafa kaçıveriyor, isimler sona. Deniz tutması gibi bir şey. Yazı yazmıyorum sanki, lodosta Ada vapuruna binmişte Yalovaya gidiyorum. Hay Allah razı olsun senden!

Nasıl sevinmiyeyim? diyorsun, nasıl koltuklarım kabarmasın?... Ben de ne oldu bana diyordum, buymuş meğer!. Öyle ya! Ben eskiden böyle mi yazardım? Sözlerim, karmakarışık sözler, konuşma diline ille benzemesin diye çırpınırdım..

Hakkın var, Nurullah Ataç, yerden göğe kadar hakkın var, sen eskiden böyle miydin? Tığ gibi delikanlıydın! İnci gibi dişlerin vardı. Hele zayıf mı zayıftın. Bir aralık şişmanladın, hem de adam akıllı. İşte, o sırada üslûbun öyle oldu. Sonra tekrar zayıfladın. Kendine güzelim diş yaptırdın ve başından kavak yelleri esmeğe başladı. Galiba Buffonun sözü doğru: "Deyiş kişinin ta kendisi!„ Neyse bırakalım onları, biz gelelim yine konuşma dili bahsine!

Bir müşkülüm var: Konuşma dili de yazı dili gibi çeşit çeşit. Sakın aklına kötülük gelmesin. Kadınların konuşması dile örnek sayıldığı için onlardan bahsedeceğim. Hangi konuşma dilini yazalım?

Kaside der-medh-i Ist

Bu şehr-i Sitanbûl ki -bi-misl-ü behâdır,
Tek tâşına yekpâre Japon mülkü fedâdır!

Pırlanta dal olmuş Saran'ın mahfazasında,
Zeytinyağının benzeridir dense sezâdır!

Bazan basar un, bâzı da yağ sırra kadem kim,
Bakkalla fırın melce-i erbâb-ı recâdır!

İnsâf değildir onu cennet diye anmak,
Esnâfı zebânilere taşbih hatâdır!

Maksim'de mi, Taksim'de midiı cennet-i âlâ,
Elhak o ne servet, o ne haşmet, ne hevâdır!

Her bahçesi alkolle dezenfekte edilmiş,
Her kahvesi bir meclis-i hâs-ı zurefâdır!

Saygıyla gelir, kuyruk olurlar gişelerde,
Dilberleri bilmem neye mahrum-ı vefâdır!

H ATAÇ'A

IEKTUP

islûbile

Genç kızların şöyle çıtır çıtır konuşması var, onu mu? Tesirine tutulmadan Allah saklasın cümlemizi! Bir de ayrıyeten orta yaşlılarınki. O da pek yapmacıklı. Hele bir parça da kendini beğenmişse aman Allah! Bana kalırsa en iyisi *ihtiyar ninelerimizinki!* Muşmula gibi bumburuşuk yüzleriyle gülümseye gülümseye, dişleri dökük tertemiz ağızlarını büze büze ne de güzel konuşurlar; ne hoş tâbirler bulup söylerler. Tıpkı senin yazışın gibi dillerinden ballar akar. Geçenlerde bu hanımefendilerden biri bana seni soruyordu:

— Evlâdım, bu Nurullah Ataç bey kimdir? Tanışıklığın var mı? Sakın rahmetli Âta beyin oğlu olmasın! Tevekkeli değil, ben bu zatı tanıyacağım, tanıyacağım diyordum, bir türlü aklımı derleyip toplıyamıyordum ki... İhtiyarlık! O ne güzel, yazıyor öyle.. O sözleri nerden de bulup buluşturuyor kuzum? Geçenlerde bir lâfını duydum. Dur bakayım, neydi, şiirde mâna mı istemezmiş, neymiş. Bir de manisi vardı. Ya?.. O mani onun değil mi? Ne yazıyor öyleyse... Tenkid mi? A, a, a.. Bak beğenmedim bunu! Söyle yapmasın. El âlemin etlisinden sütlüsünden ona ne?

**

Galiba, Nurullah Ataç, sen bu konuşma dilini taklidediyorsun. Gençlere ninni gibi hoş geliyor. Yaşlılar da masal gibi tatlı tatlı dinliyorlar. Aman, bunu gençlere söyleme. Onlar da yapayım derler, beceremezler de. Sonra yazmayı derken, konuşmayı şaşırırız!

Fiske

— Ben o yağ tulumu herife dünyada varmam...
— Aman kızım, bu zamanda daha ne istiyorsun?!..

...nbul be-tanzir-i Nedim

En son yıkılan yerleri sarmakta yeşillik,
Bostanlara rengiyle rakib olsa revâdır!

İstanbul'un evsâfını mümkün mü ki tasvir?
Maksûd hemen Lûtfi-i Kırdar'a senâdır!

Bir lûtf-i Hudâdır bize şehrin üzerinde,
Örnek denecek vâli-i ferhunde-likadır!

«Kün» emrini yık anlayarak kırdı geçirdi,
Meydanları, bulvarları pür-zevk-ü safâdır!

Yaptıkları İstanbul'a saymakla tükenmez,
Devrinde şehir merkez-i pür cûd-ü rehadır!

Dehrî bile feyzaldı onun tuttuğu yoldan:
Yoktan var için, ettiği, Allah'a duadır!

Dehrî-i Zaman

Bahar da nafile

— Kısa Hikâye —

Geçen pazar, hava çok güzeldi. Hele akşam üstü, ilk sıcak günün tatlı ılıklığı İstanbulun cenuba bakan bu eşsiz sayfiye yerini insana sevinç ve yaşamak arzusu veren bir hale koymuştu. Deniz durgun fakat temiz, ağaçlar hareketsiz fakat yemyeşildi. Uzaktan kuş cıvıltılarile birlikte neşeli çocuk ve genç kız sesleri geliyordu.

Edib beyle Lebib bey bir masada başbaşa çay içiyorlardı. Etraflarındaki cennetin pek farkında değildiler. Çünkü ikisi de doğma büyüme Erenköylüydüler, yılın dört mevsimini orada geçiriyorlardı. Üstelik, şu anda çok ciddî bir konu üzerinde durmuşlardı. Lebib beyin evlenme meselesi konuşuluyordu.

Edib bey, keskin çizgilerle dolu yüzü, zeki ışıklarla parlıyan bakışları ile arkadaşına cesaret vermek istiyordu:

— Vakıa, Şükran hanım için yirmi yedisindedir diyorlar, sen elli üçündesin ama.. Kadınların yaşı her zaman iskontonun tersi bir muameleye tabi tutulabilir, o, pekâlâ, ferah ferah otuz beşinde vardır.. Hani yüzüne karşı değil, her zaman arkandan da söylerim.. Maşallah gençlik kuvvetini kudretini muhafaza eden bir insansın.. Eh.. Saçların fazla beyazlaşmış.. Dur, birden burkulma, onlar seni daha enteresan yapıyor.. Yanılmıyorsam merhumeyi gömdüğümüz on yıl kadar oldu, değil mi? O zamandan beri bekâr hayatına katlandın.. Gezdin, tozdun, eğlendin.. İkinci bir delikanlılık hayatı yaşadın.. Bundan sonra sana bakılmak ister.. Çocukların kendi âlemlerinde.. Onlardan fayda bekleme, medet umma!.

Gel gelelim, Şükran hanım bu işe ne der? Yüzde yüz muvafakat edeceğine inancım var.. Zira, sana olan temayülünü, za'fını zaman zaman gösteriyor.. Sen de pekâlâ farkındasın.. Ciddî bir kadın da evlenmek istediği erkeğe bundan fazla yüz veremez. Durup dururken boynuna sarılıp yanaklarından şapur şupur öpecek değil ya.. O da, bundan sonra yirmi yaşında delikanlıya mı varacak.. Hayır, öyle kibar ve ağır başlı bir dul bu işi yapamaz..

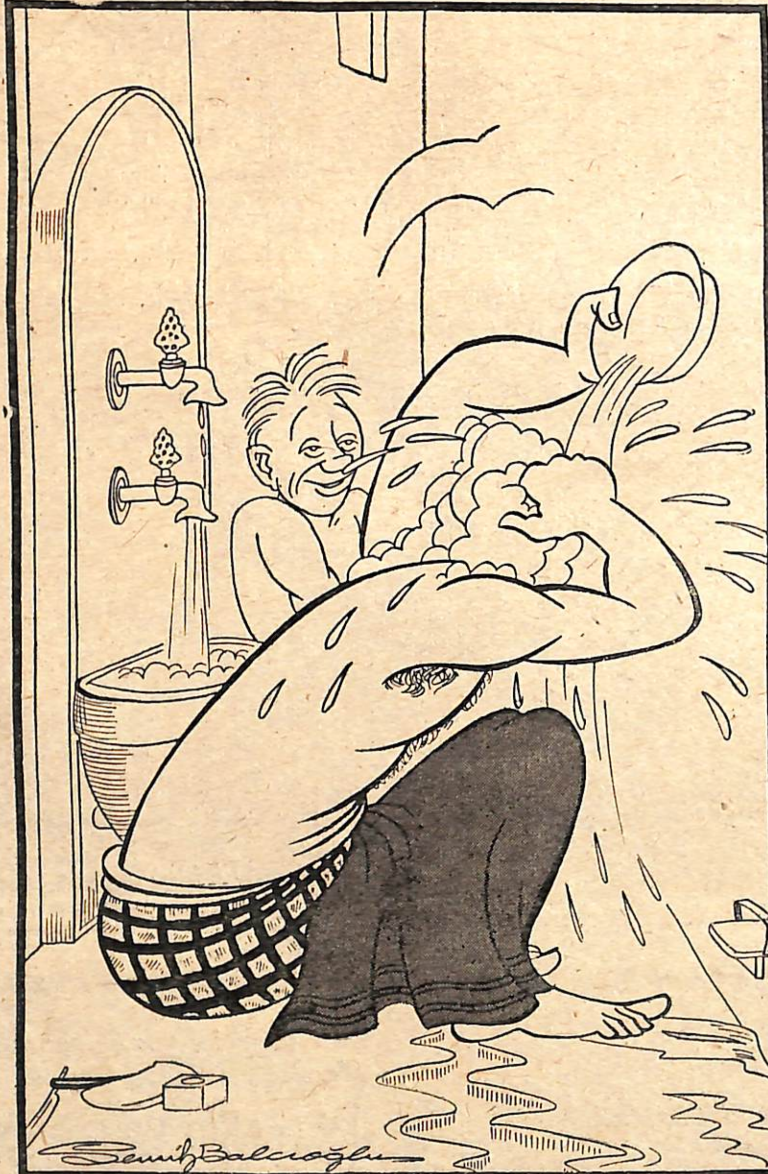
Benden sana kardeş nasihatı.. Yarından tezi yok, bu işi halletmelisin.. Her gün köşkün önünden geçerken görüyorum.. Sabahları bahçede çiçeklerle meşgul oluyor.. Gezintiye çıkmış gibi yapar, evvelâ parmaklık dışından hoş beş eder, sonra içeriye girer, ona tesadüfen aklına gelmiş hissini verecek bir tarzda meseleyi açarsın..

Edib bey, Lebib beyin hâlâ tereddüt ettiğini ve boş bakışlarını ufka diktiğini görünce elini ellerinin içerisine aldı:

— Haydi, hiç düşünme, diye ilâve etti, önümüz bahar..

***

Ertesi sabah Lebib bey kahvaltısını eder etmez, on senelik emektar köpeği «Kuçu» yu yanına alıp yola düzüldü. Biraz yürüdü. Arkadaşının bir gün evvelki sözlerini hatırlayıp kendisine durmadan cesaret enjeksiyonu yapmasaydı, adımları geri geri gidecekti. Bununla beraber hâlâ da katî kararını vermiş değildi. Olur ya, haydi, bir baba demiyelim ama, bir ağabey gibi Şükran hanımın hoşuna gidebilirdi de izdivaç teklifi yapınca alaycı bir kahkaha ile karşılaşırdı. Hay Allah müstahakını versin «Kuçu» da ondan beter isteksiz isteksiz ilerliyordu. Kulakları ve kuyruğu düşük, burnu ve gözleri yerde.. Tam Şükran hanımın köşküne yaklaştıkları sırada birden köşede iki beyaz, şirin köpek peyda oldu.. Ha, evet mavi köşkün köpekleri.. Koşa koşa «Kuçu» nun yanına sokuldular.. Lebib bey hırlaşmasınlar diye «Kuçu» nun tasmasile eli arasındaki me-

— **Ne kir, ne kir.. Yıkanmakla, sabunlanmakla temizlenemiyorum...**

— **Karaborsacı mısın?!..**

safeyi kısalttı, kayışı daha sıkı kavradı. Ama, böyle bir ihtiyata hiç te lüzum olmadığını derhal anladı. Gelen köpekler yumuk yüzleri, kalkık kuyrukları ile «Kuçu» nun etrafında fırıl fırıl dönüyorlar, binbir türlü cilveler yapıyorlardı. İkisinin de «cinsi lâtife» mensup olduğu pek açık görünüyordu.

Fakat ihtiyar «Kuçu» bunlara başını bile döndürüp *bakmıyor, burnu ve gözleri yerde tin tin yürümekte* devam ediyordu.

Lebib bey, «Kuçu» nun bu ilgisizliğini ve kendinden geçmişliğini biraz hayret ve biraz da ibretle seyretti, etti de köpeğine dedi ki:

— Yahu, bu ne hal hazret! Vakıa on yıllık emektarsın ama, arasıra bahçede kuyruğunu, kulaklarını dikip hırslı hırslı dolaştığın oluyor.. Ben de o zamanlar başında kavak yeli esiyor sanıyordum. Demek bunlar geçici buhranlarmış ha.. Asıl mahiyetin böyle biraz yol yürüyüp yorulduktan sonra meydana çıktı. Edib bey «bahar, bahar!» deyip duruyordu. İşte bahar, işte «cinsi lâtif» den arkadaşlar.. Haydi bakalım.. Hoduru meydan!

«Kuçu» sanki bu lâkırdıları anlamış gibi gözlerini kırpıştırarak hüzünlü ve halsiz bakışlarla hafiften bir iki defa havladı. Sanki:

— Bizden geçti artık, o tâkat nerede?

Demek istiyordu. tekrar yürümeğe koyuldukları zaman Lebib bey derin bir düşünceye dalmıştı. Az buçuk daha ilerlediler. Lebib bey birdenbire yolunu değiştirdi döndü. «Kuçu» bunun epeyce sonra farkına vardı. Aradaki mesafeyi dili çıkaraktan, nefesi tıkanaraktan koşa koşa almıya mecbur oldu.

***

Edib bey, iki üç gün sonra arkadaşı ile buluştuğu zaman sordu:

— Lebibciğim, senin evlenme meselesi ne oldu? Şükran hanımı görüp meseleyi açtın mı?

Lebib bey güldü:

— Hayır.. Göremedim.. Tabiî göremeyince de açmama imkân olmadı.

— Niçin?

— Niçin mi? Hep kabahat bizim «Kuçu» da..

— Canım, amma tuhafsın.. Senin evlenme işin ile «Kuçu» nun münasebeti ne?..

— Bak anlatayım.. Şükran hanıma giderken onu da beraber almıştım. Yolda iki şirin minik hemcinsi bizim «Kuçu» ya öyle sırnaştılar, öyle musallat oldular ki tarif edemem.. Fakat o, üzerlerine saldırmak şöyle dursun, bir parça heyecana bile gelmedi. Köpeğin bu hali çok içime dokundu.. Ben de kendimi şöyle bir tarttım..

Arkadaşı sözünü kesti:

— Bırak Allah aşkına sen de.. Hayatta köpeklerden aldığın derslerle mi hareketlerini tanzim edeceksin?

— Etmiyeceğim ama dostum, pek iyi anladım ki «Kuçu» ya olduğu kadar, bana da bahar mahar nafile!

A. Hidayet Reel

●

Ne sanmış?

Japonyadan son gelen bir İspanyol misyon papazı anlatmış:

«Japonlar harbi kaybettik sanmıyorlar. Sade mesuliyeti Almanlarda buluyorlar. Hattâ Almanlara pek fazla kızıyorlar. Bir gün bir Japon, sokakta yürürken birdenbire bir Bulgar gencinin üzerine atılmış ve tokatlamış. Hemen yakalayıp karakola götürmüşler:

— Canım; demişler, çıldırdın mı? Bu bir müttefik tebaasıdır...

Japon derhal Bulgar gencinden özür dilemiş:

— Müttefik mi? Affedersiniz, ben sizi Alman sanmıştım!

— A kuponu alıyorum, B kuponu alıyorum, T kuponu alıyorum!..

— Ne ise, şu karaborsanın bir faydası oldu: Mahalle karıları bile yeni harfleri öğrendiler!..

Kim bir Ev sahibi olmak istemez?

YAPI VE KREDİ BANKASI

ANONİM ŞİRKETİ

●

Bütün Sigortalarınız için

DOĞAN

SİGORTA ANONİM ŞİRKETİ

İstanbul - Bahçekapı - Birinci Vakıf Han

Telefon. 24267 - 1

Telgraf: Banka - KREDİ İstanbul
Sigorta - DOĞANTAŞ

Apaş Kız!

Tefrika No. 10

Yazan : A. H. REEL

İki genç, Hüseyin Dursun ve Tahsin Tavasla beraberlerken kendilerini sıkarak efendice lâkırdı ediyorlardı. Başbaşa kalınca her zamanki gibi argoyu fikirlerini birbirlerine tebliğ için tek vasıta olarak kullanmıya başladılar. Kimbilir dışarıda gazino sahibi ile yamağı da aralarında belki aynı konuşma tarzını kullanıyorlardı.

Zühtü, alçak boylu masanın üstünde duran cam kutudan bir sigara aldı. Yelek cebinden çıkardığı çakmakla yaktı. Bir nefes çekip bol dumanını halka halka havaya savurduktan sonra :

— Oğlan, dedi, şu Beduş çok pısırık fakat çok talihli bir kadındır. Benim gibi birine rasgelmeseydi zor bugünkü hale gelirdi. Hüseyinle al aşağı ver yukarı o kadar çekiştimde ağzını açıp tek lâf etmedi. Ancak sonunda bir yemin edebildi.

— Ağabey, edebiden, terbiyesinden be.. Herşeyi niçin fenaya yoruyorsun.. Senin gibi bir koruyucusu varken işe karışmadığı daha iyi oldu..

— Öyle mi, dersin.. Ama, haklısın.. Parmakkapıda bir gece benimle çekişmeseydi Hafız budalasını ele geçiremiyecekti.. Rüyasında bile görmediği bu apartmana da konamıyacaktı.

— Ama, sen de herhalde komüsyonunu alıyorsun sanırım..

— Tabiî yahu.. Başka hiçbir iş yapmadığımı biliyorsun.. Allah bereket versin.. On beş kâğıdın beşini ona bırakırsam, elbetteki onunu ben kıvıracağım. Hafızdan tırtıkladıklarını da zar sor sızdırıyorum.. Gündüz için çentiz pentiz, akşam için de anzorot parası çıkıyor..

— Ama ağabey, bu çentiz pentize pek fazla dalmasan iyi edersin.. İçki, kadın zarar yok, benim bildiğim kumar insanın iki yakasını bir araya getirmez..

— Tahtaya vurayım.. Bugünlerde pek kaybettiğim yok !.

Kapının açılması iki arkadaş arasındaki konuşmanın birden kesilmesine sebep oldu. Bedia, ropdöşambrının yerine kahverengi yünlü bir elbise giymiş, saçlarını bigudilerin cenderesinden kurtararak tarayıp düzeltmişti.

Zühtü, okuyucunun yanına yaklaştı. Yanağına çapkınca bir fiske vurdu :

— Ulan, bugün gene şekerliğin üstünde !. dedi, tevekkeli adam seninle dalga geçmeğe kalkışmadı..

— Kim ?.

— Kim olacak.. Hüseyin Dursun beyimiz.. Bizden çekinmese belki elini avuçlarının içinde yarım saatten fazla tutacaktı.

— Aman Zıpzıp Allah aşkına.. Böyle saçma kıskançlıklara kalkışma.. Herhalde benim seni sevdiğim kadar sen beni sevmezsin.. Daha doğrusunu istersen, ben bu hayattan bıktım.. Akşamları elin pinponuna kavuk salla.. Gündüzleri gazino sahibine kırıt mırıt.. Hani, az buçuk aşım, kavgasız başım.. Seninle yapayalnız tuza bir soğan kırıp iki dilim ekmekle yesem razıyım.

— Ha.. İşte şimdi, sen saçmalamıya başladın.. Haydi şunu bunu bırak ta, senin Hafız bu akşam gene damlıyacak mı, dersin..

— Tabiî.. Fakat çok şükür, artık gece yarısından sonra musallat olamıyor.. Gece gazinoya gelse bile oradan defolup gidiyor.. Çünkü burası ona çok uzak düşüyor.. Taksim gibi değil.. Hem karısı galiba son zamanlarda şüphelenmeğe başlamış..

— İsabet..

— İsabet ama, altıda altı buçukta geliyor.. Sekiz buçuğa kadar yakamı bırakmıyor.. O olmasa ben de herkes gibi biraz dinlenirdim.. İkiden dörde kadar provalarda gırtlak parala.. Koş eve gel.. Elin kokmuş ihtiyarını bekle.. Hayat mı bu, yahu..

— Darılma Beduş ama, sen çok nankör şeysin.. Herif senin için bu kadar fedakârlık etsin, sen onun bir parçacık nazını çekme.. Şu oturduğun ev, sürdüğün hayatı gençlik sayesinde..

— Sürdüğüm hayat mı.. Çektiğim bütün bu sıkıntılara karşılık kendime istediğim zaman bir elbise, bir manto değil, bir çorap bile alamıyorum.. Kazancım senin elinde çarçur oluyor..

— Dedim a, nankörsün.. Hem de nankörün dik âlâsı.. Bütün bu işleri tanzim ettikten, sana güzel bir ev, az çok rahat bir yaşama temin ettikten sonra ben de komüsyonumu almıyayım. Üç beş kuruş çöplenmiyeyim, öyle mi ?

— Hayır, onu demek istemiyorum.. Ben, ne kazanıyorum, günde on beş kâğıt mı.. Sen, hiçbir iş yapmasan da gül gibi geçiniriz.. Yeter ki başbaşa verip birlikte yaşıyalım..

— Haydi bire.. Sen beni yeni tanıyormuşsun gibi lâf ediyorsun.. Ben öyle ev kuzusu olmak, bir ağıla bağlanıp ömür geçirmek için yaratılmış bir adam değilim.. Ben, yaşamalıyım, içmeliyim, oynamalıyım, eğlenmeliyim.. Gezmeliyim, dolaşmalıyım..

— Bunlara ben mâni olmam ki..

— Olmazsın ama, yetmez, kadın, ayda dört yüz elli papel, sade bana yetmez.. Ha, değil mi, Osman biraz da sen söyle.. Ne o, öyle dut yemiş ispinoz gibi düşünüyorsun, biraz ağzını açsana be..

Osman Çapar, Hüseyin Dursunla, Tahsin Tavas kapıyı çekip gittikleri zaman sarıp çektiği çifte kâğıtlı esrar sigarasının ve beyninde yarattığı hayal âleminin tesirinden hâlâ kurtulamamıştı. Onun için Zühtünün kendisine birdenbire hitabedişi karşısında yerinden sıçradı. Ortada dönen dolaşan lâkırdının konusunun pek farkında olmamakla beraber süzgün nazarlarla evvelâ Bediaya sonra Zıpzıp'a baktı :

— Haklısın be ağabey !

Dedi. Bedia, uzun yüzü asılmış, yeşil gözleri yarı kapanık, hafif küskün pencereden dışarıya bakıyordu. Ansızın geri döndü, yüreği yerinden kopmuş kadar heyecanla haykırdı :

— Eyvah.. Yandık.. Hafız geliyor.. Çocuklar.. Hafız.. Sokağın köşesinden saptı.. Şimdi ne yapacağız ? Haydi, sıvışın.. Kaçın.. Mutfak kapısından, buradan değil..

Osman Çapar, ağır hareketlerle yayıldığı sedirden davranmıya çalışarak başı önüne eğik, gözleri yerde homurdandı :

— Peki, peki !.

Zühtü Zıpzıp'ın yüzünü hafif bir kızıllık kaplamış, gözleri parlamıştı. Delikanlı, tehlike anında telâşla düşerek karışıklık çıkmasına sebebiyet verebilecek olan yolcuları yatıştırmak istiyen soğukkanlı bir kaptan tavrile odanın ortasında bacaklarını gererek kımıldamadan duruyordu.

Osman eliyle işaret ederek :

— Otur, kımıldama !

Dedi, sonra Bediaya döndü :

— Yahu, ne oluyorsun, diye çıkıştı, bunun sonunda ölüm yok ya.. Demin, ihtiyardan kurtulmanın çarelerini arıyan sen değil mi idin ?.. İşte mükemmel bir fırsat..

— Evet ama, acıyorum, bu kadar fedakârlığına karşı birdenbire böyle bir vaziyete düşmesine razı değilim doğrusu !.

(Arkası var)

TAZE KREMA

Günlük tuzsuz tereyağı

Yemeklik tuzlu tereyağı

Veral

YAĞ SERGİSİ

İstiklâl caddesi, Parmakkapı

No. 64 Tel: 41775

KISMET

Kısmet ve saadet fenerle aranarak bulunmaz!

Onu bir "Millî piyango„ bileti ile hiç beklemediğiniz bir günde elde edebilirsiniz!

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Küçük Cari Hesaplar

1945 İKRAMİYE PLÂNI

Çekilişler:

29 Sonkânun, 2 Mayıs, 24 Ağustos, 1 Sonteşrin tarihlerinde yapılır.

1945 İKRAMİYELERİ

1 adet ARSA *(İstanbul'da Büyük Yalıda. Ada; 164, Parsel No. 4, 923 m²)*

1 adet	2000 liralık	= 2000. —	lira
3 „	1000 „	= 3000. —	„
4 „	500 „	= 2000. —	„
10 „	200 „	= 2000. —	„
25 „	100 „	= 2500. —	„
100 „	40 „	= 4000. —	„
150 „	20 „	= 3000. —	„
300 „	10 „	= 3000. —	„

Türkiye İş Bankasına para yatırmakla yalnız para biriktirmiş ve faiz almış olmaz aynı zamanda talihinizi denemiş olursunuz.

PUDRALAR MODASINDA

Yeni ve fevkalâde bir

TEBEDDÜL

Mübalâğalı gayri tabiî "Makyaj„ kalmadı

Cilde sürülecek gayri mer'î yeni bir pudra, tabiî bir güzellik verir.

Parisin şık kadınları, yeni bir moda icat etmişlerdir. Bütün gün sabit duran ve hiç parlaklık izi bırakmayan, bir gül teni veren yeni bir pudra bulmuşlardır

Bunun sırrı: İpekli elekten üç defa geçirilmiş en saf ve en ince pudrayı iki defa krema köpüğü ile karıştırılması usulü ile izah edilebilir. Fransız kimyagerlerinin senelerce araştırmaları neticesinde elde edilen bu usul, Tokalon müessesesinin inhisarı altındadır. Bu yeni Tokalon pudrası, artık parlak burunlara ve yağlı ciltlere ebediyen son vermiştir. Cildinize, sekiz saat zarfında "Mat„ duran nefis ve güzel bir renk verir. Rüzgârda ve yağmurda ve hattâ terlemede cildinizi parlak göstermez. "Fini Mat„ Tokalon pudrasını kullanırsanız simanıza bir gül yaprağının tazeliğini ve güzelliğini bahşeder, sevimliliğinizi ve cazibenizi bir kat daha arttırırsınız. On muhtelif ve yeni cazip renkte olan Tokalon pudrasından birini intihap ediniz.

AYLIK ANSİKLOPEDİ

Sayı 12 çıktı.

Zengin münderecatla çıkan "Aylık Ansiklopedi„ bu sayısıyla birinci cildini tamamlamıştır.

Her kütüphanenin temel eseri olan bu ansiklopediyi ihmal etmeyip, alınız.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat

Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

OOO

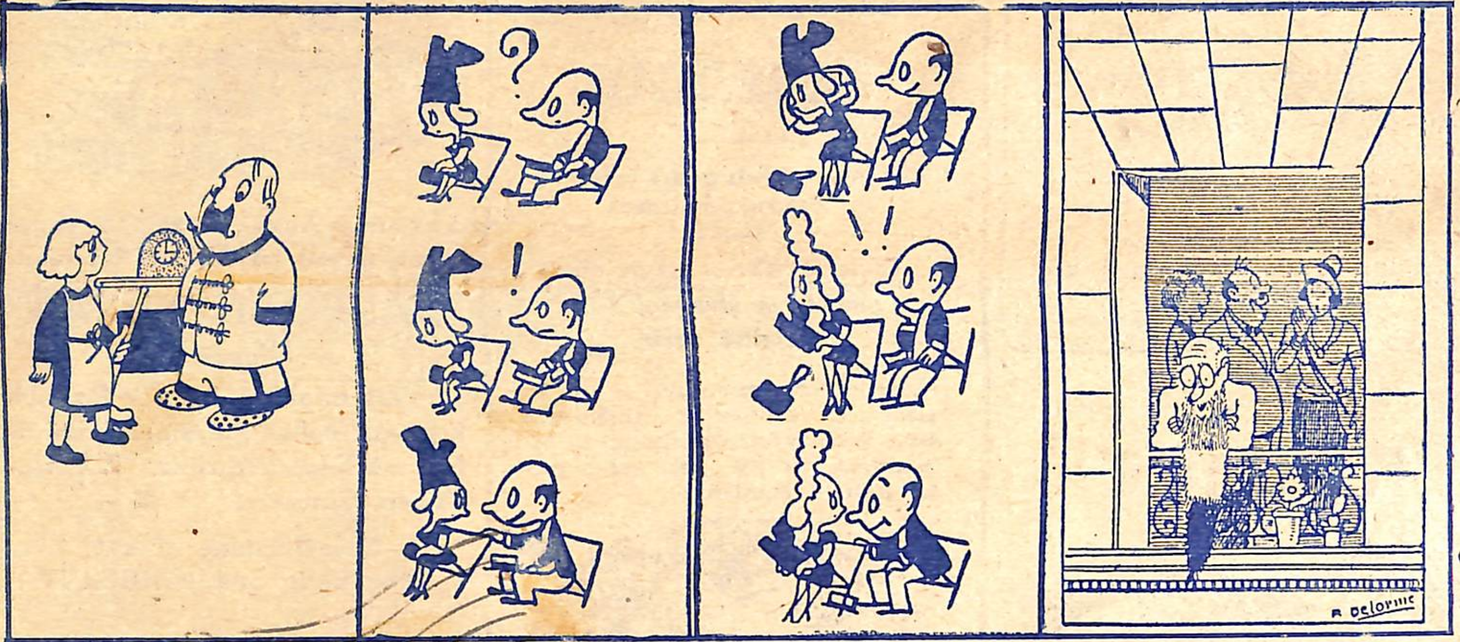
BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

Dünya Karikatürleri

— Sen komş ınun uşağına varıyormuşsun, öyle mi?
— Evet efendim..
— Neye daha evvel bana haber vermedin?..
— Sizin de benimle evlenmek isteyeceğinizi hiç düşünmemiştim!

Sinemıda :

— Bayan, lûtfen şapkanızı çıkarır mısınız?..

— Bayan, lûtfen şapkanızı giyer misiniz?!.

Fransada :

— Bayrak bulamadığımız için büyük babamın sakalını boyayıp sarkıttık!

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

28/11/938
[Yahudilere vatan aranıvor]
— Acaba nereye yerleşsem?.
— *Siyasî karikatürler albümü* —

Kuyruktaki — "Öküz öldü, ortaklık ayrıldı!..„
— *Cumhuriyet* —

Otobüs beklerken (!)..
— Ne o, otobüs durağında kahve mi açıldı?..
— Evet, yolcuların bekliye bekliye canları sıkılmasın diye!..
— *Şaka* —

AKBABA NEŞRİYATI:

Göç: Yusuf Ziya Ortaç (100 kuruş) — Ocak: Yusuf Ziya Ortaç (50 kuruş) — Millet ve İnsan: Peyami Safa (75 kuruş) — Dost Görünen Düşman: Ömer Rıza Doğrul (75 kuruş) — Kahramanlık Şiirleri (75 kuruş) — Akbaba koleksiyonu (600 kuruş).

Umumî satış merkezi: İstanbul, Ankara caddesi, Akbaba idarehanesi.